

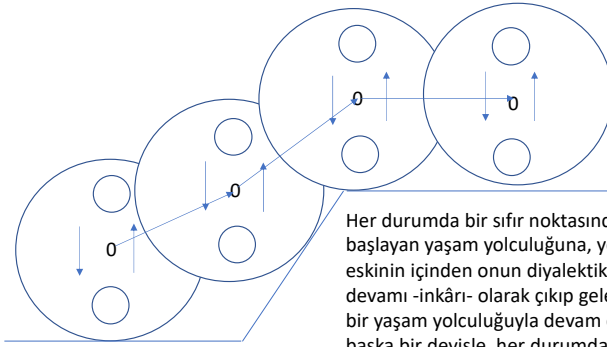
HERŞEYİN TEORİSİ'NİN ÖZETİ!..

„BİR BEN VARDIR BENDE BENDEN İÇERİ“ ANLAYIŞIYLA „KENDİ VARLIĞINDA YOK OLARAK YAŞAMANIN“ HİKAYESİ!..

(<http://www.aktolga.de/z6.pdf>)

Münir Aktolga
Kasım 2020

Varolmak-yaşam sürekli bir durumdan bir başka duruma geçiş halidir. Bunu bir merdiveni çıkmaya, ya da bisiklete binmeye benzetirsek, durduğun an Düşersin!..

Her durumda bir sıfır noktasından -Hak- başlayan yaşam yolculuğuna, yol boyunca, eskinin içinden onun diyalektik anlamda devamı -inkârı- olarak çıkıp gelen başka bir yaşam yolculuğuyla devam edilir...Daha başka bir deyişle, her durumda Hak'tan çıkan kervan gene Hak'la birlikte yola devam eder...

Buradan çıkan çok önemli nöro-fizyolojik bir sonuç var: Varoluşun -yaşam sürecinin- her adımında, bunu hayata geçiren her motor sistem etkinliği, aynı anda, kendi içinde -tıpkı hamile bir kadın gibi- „yeni“ye ilişkin potansiyeli de taşır. „Hak“tan yola çıkan siteme yol yol boyunca gene „hakkın“ refakat etmesinin anlamı budur. Yola devam etme gücünün-kuvvetinin kaynağı budur...

“Her şeyin Teorisi”ne doğru yola çıkarken, şöyle demiştik:

„Bütün varlıkların, kendi kimliklerini, varlıklarını oluşturma süreci içinde her an yaptıkları işe dikkat ettiniz mi; nedir bunların özü? Çevreyle etkileşmek değil midir? Daha başka bir deyişle, çevreden gelen etkilerin -enformasyonların- daha önceden sahip olunan bilgilerle -“bilgi temeliyle”- değerlendirilip işlenilerek, etkileşme süreci içinde bozulan dengenin yeniden inşası için çaba sarfetmek -çevreyi etkilemek- değil midir?..

İşte, “şol cennetin ırmakları akar Allah deyu deyu” derken bir Yunus’un anlatmak istediği de bundan başka bir şey değildir! Çünkü, çevreyle etkileşme süreci içinde kendi varlığını yaratma ve onu koruma çabası, son tahlilde, her durumda sistem merkezinde oluşan sıfır noktasına -yani Hak’ka- tutunarak kendi varlığını devam ettirme mücadelesidir!.. „Her şey-her an kendince bir dua ve namaz halindedir“ derken anlatılmak istenen de bundan başka bir şey değildir!..

Bütün bunları, şöyle de ifade edebilirdik:

Madem ki her şey, her an Hak’ka -sıfır haline- yani belirli bir denge durumuna ulaşabilme çabası içindedir, o halde, bizim “varolmak” adını verdiğimiz iki denge durumu arasındaki izafi varoluş çabası -tasavvuf bilgini atalarımızın terminolojisiyle- her durumda, Hak’kın adıyla (sıfır noktasından-Hak’tan) başlayarak, başka bir sıfır noktasına (denge haline, yani gene Hak’ka) ulaşabilme çabası oluyor! Her durumda, Hak’kı -bir sıfır noktasını- referans alarak başlayan her izafi varoluş inisiyatifi, daha sonra eskinin içinden çıkıp gelen yeni bir sistemin merkezinde oluşan bir sıfır noktasında “Hak’kın varlığında yok olarak” son buluyor. “Her şey, her an, Hak’tan yola çıkıp gene ona dönüş halindedir”in, yani, “her şey her an yeniden yaratılmaktadır”ın diyalektiği bundan ibarettir...

Bu tablo içinde “Hak”, yani “Tanrı-Allah”, her durumda, varlıkların sistem merkezini temsil eden sıfır denge noktasındadır. “O, her yerde, ama hiçbir yeredir”in anlamı bundan ibarettir. O “her yerde hazır ve nazır olandır” denir, neden? Çünkü bu evrende yer alan bütün varlıklar kendi sistem merkezlerinde bulunan bir sıfır noktasıyla temsil olunurlar da ondan; “ondan gayri hiçbir şey yoktur”un anlamı budur!..¹

Peki, uzay zaman içinde böyle, bütün sistemlerin -varlıkların- sistem merkezini temsil eden “sıfır noktası” diye metafizik bir nokta var mıdır gerçekte? Yoktur tabii! Bu, sıfıra maddi bir varlık atfetmek olurdu! Böyle bir şey “Hak’ka-Tanrı’ya” “eş koşmak” anlamına gelirdi!! (İşte bu nedenledir ki, aslında bütün o materyalist ve idealist dünya görüşlerinin hepsi, “kendinde şey-mutlak gerçeklik” anlayışından yola çıktıkları için, “Tanrı’ya şirk koşmayı” temel alırlar!..) Onun -sıfır noktasının- “varlığı” yokluğundadır!.. Söyleyin bana, “ne yeredir, ne gökte, ne adı vardır, ne tadı, ne rengi”... nedir bu tanımlamaya çalıştığınız şey?..

Şimdi, bir anda, Tasavvuftan bilişsel bilime dönüyoruz ve aynı gerçekliği bilişsel bilimin diliyle ifade ediyoruz!..

Bu evrende varolan her şey bir sistem değil midir? “Evet”! Peki bütün sistemler de kendi içlerindeki sistem merkezinde bulunan bir “sıfır noktasında” temsil edilmiyorlar mı? (“benden içeri olan Ben”) Gene “evet” mi dediniz!.. İşte, atalarımızın, “bu evrende ondan gayri hiçbir şey yoktur” diyerek ifade etmeye çalıştıkları gerçekliğin sırrı budur! “Kaf dağının arkasında saklı olan hazinenin” sırrı budur!..

Atalarımız bu gerçeği, kendi dinsel terminolojileriyle, yüzlerce yıl önce şöyle ifade etmişlerdi: “Tanrı insanı kendini bilmesi için yaratmıştır”!..

Peki insan ne yapıyor bunun için? Aynaya bakıyor ve diyor ki “En El Hak”! Örneğin, kendi içindeki “kendisinden içeri” olan o “Ben’i” hissettiği an Hallacı Mansur “En El Hak” demişti! Ve o an da yok edilmişti tabii! Neden? Çünkü Hak, yani sıfır hali -kendisi olarak- konuşamaz ki!.. Bu nedenle, yani Hallacı Mansur, “En El Hak” diyerek, kendini -kendi nefsinin- kendi içindeki sıfır halinin -Hak’kın- yerine koyma hatasına düşüyordu!..

Peki “Hak’ka ermek” nedir, “Erenler” denilen atalarımız kimlerdir?..

Onlar, gerçekte ağız var dili yok olanlardır! Çünkü, “hakikate erdiğin” an onu duygusal düzeyde “susmaktan” başka türlü ifade edemezsin!.. “Erenlerin”, diğer insanlarla ilişkileri içinde gerçekliği ifade biçimleri ise, insanların ihtiyacı olduğu kadarını onların anlayabileceği bir dille onlara aktarmak şeklinde olur!..

Peki “ben” ne yapıyorum şu an?..

“Ben”, “O” değilim ki! “O” olmadığımın bilincindeyim! “Ben” insanım ve bilişsel bir ifadeyle² “onun” gerçekliğini dile getirmeye çalışıyorum! Niye mi? “Doğa insanla kendi bilincini yaratıyor” denmişti ya!..³ O, yani doğa, evrim sürecinin her aşamasında, bu

¹ Bak, “Herşeyin Teorisi-Sistem Teorisi’nin Esasları, Varoluşun Genel İzafiyet Teorisi ve Tasavvuf”

<http://www.aktolga.de/z6.pdf>

² Dikkat! Bilişsel bir ifadeyle diyorum; yani, duygusal bir deyişle, Hallacı Mansur gibi kendi nefsimi “onun” yerine koymuyorum!!

³ Bu ifade de Marx’a aittir...

aşamanın diliyle kendini ifade ederek kendi kendisiyle konuşuyor aslında! Benim yaptığım da bunun dışında-ötesinde bir şey değil!..

Ne ki o “doğa”? “Herşey” denilen nedir ki? “Her şeyin” özü o “sıfır noktası” değil midir!.. İnsan olarak varoluş gerekçemiz, aradığımız şey de işte “onun” bilgisi, bilinci oluyor!.. Lafı uzatmayalım, hani bir söz var ya, “öküz nerede dağa kaçtı, dağ nerede yandı bitti kül oldu” diye, aynen öyle işte!.. Yani boşuna aramayın “onu”, “o” size sizden daha yakındır aslında!..

Son bir nokta daha! Peki, madem ki her şeyin gerçekliği “o” dur, yani bütün sistemler sistem merkezinde bulunan bir “sıfır noktasıyla” temsil edilmektedir; bu durumda, “bu evrende ondan başka bir şey yoktur” diyerek sifira mutlak-metafizik bir gerçeklik atfetmiş olmuyor muyuz?..

Hayır! Neden mi? Çünkü, her şeyin özünü oluşturan o “sıfırın” kendisi de izafi bir gerçekliktir!.. Yani öyle “sıfır” diye “her şeyin” dışında -bütün varlıkların ötesinde- “mutlak gerçeklik” bir şey yoktur!.. Her varlıkla birlikte ona göre gerçekleşen, onun sistem-varoluş merkezini oluşturan izafi bir oluşumdur o. Atalarımız, “Allah varlıkları, tıpkı birer ayna gibi, onlara bakarak kendini seyretmek için yarattı” demiyor muydu!..

İşte, her an bu anlayışla varolanın içinden onun diyalektik anlamda inkârı olarak çıkmaya çalışarak hayat yollarında yolumuza devam ediyoruz...